

Jaro klepe na dveře!

Koukneme se z okna ven a každý bude překvapen.

Louka plná krásných květů překvapí i tetu Květu.

Koukám koukám do široka kolik květů do pugétu dám.

Hvozdík, Chrpa, Kopretina hlavně ať tam není hlína.

Ještě Jetel, Jitrocel a tak dál jen přidávej.

Trhat takhle luční kvítí, když nám slunce nad hlavou svítí?

Už mám krásnou kytici, mám však všechno, to co chci?

Koniklec mi chybí tam, jen ten ještě posbírám.

Stojí ale přede mnou jen zajíc s malou lucernou.

“Koniklec je vzácný moc, nechej mi jej už máš dost.”

Trochu mě to zarazí, ten zajíc má pane výrazy.

Hned v kapse šátrám po mobilu ať ověřím to, no na mou věru.

Ten hlodavec se nemýlí. Je vzácný ten květ rozmilý.

Tuším, ten květ neutrhnu, ale selfie se zajícem si teď prdnu.

Mám teď fotku stylovou.

S loukou plnou krásných květů a se zajícem u pugétu.

Pod nohama to je věc, nám kvete krásně koniklec.

Nebudu jej trhat nic nechám jej ať roste víc.

Zajíc to snad ohlídá je to starý protiva.